

Arrest

nr. 275 256 van 14 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X
beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden handelend in eigen naam als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X en die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 maart 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die beiden verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn en die verklaren België te zijn binnengekomen op 15 juli 2021 dienen dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 10 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beiden de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aangetekend worden verzonden aan verzoekers.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Asmara. U vertrok uit Eritrea om de legerdienst te ontwijken. U kwam in november 2019 in Italië aan. Enkele maanden later kreeg u internationale bescherming. U werd opgevangen door een Eritrese vrouw en haar Italiaanse echtgenoot. Jullie woonden tijdens uw verblijf in Italië bij haar in huis. Uw vrouw werkte als poetshulp in haar huis.

In Eritrea werd vastgesteld dat u lijdt aan schizofrenie. U werd hiervoor behandeld. Bij aankomst in Italië bent u eveneens een behandeling begonnen bij een psychiater. U kreeg medicatie voorgeschreven en ging ongeveer een keer per maand op consultatie.

U vond werk in een bar waar u werkte tijdens de laatste vijf maanden voor uw vertrek uit Italië.

De Eritrese vrouw die u opving was soms onvriendelijk en maakte ruzie met jullie. Zij beval zij u om samen met haar echtgenoot hout te gaan kappen buiten in de koude. Doordat u vroeger geopereerd was aan uw oor doet uw oor pijn bij koud weer.

Jullie vertrokken op 14 juli 2021 met de bus uit Italië en kwamen een dag later in België aan. Op 15 juli 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een Eritrese identiteitskaart, een huwelijksakte, een Italiaanse verblijfskaart, een Italiaanse gezondheidskaart, een Italiaans reisdocument voor vluchtelingen, een Italiaanse verblijfsvergunning en een Eritrees attest aangaande uw psychiatrische problemen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U stelt dat u lijdt aan schizofrenie (CGVS, p. 6 en 7). U legt in dit verband een attest neer van een psychiatrisch ziekenhuis in Asmara, Eritrea, uit 2007. Het valt op aan dit attest dat dit ondertekend werd door dezelfde persoon als degene die het attest van uw vrouw heeft ondertekend maar dat het handschrift op beide attesten volkomen verschilt. Het is tevens opmerkelijk dat u behandeling kreeg in Eritrea, Italië en België maar hier slechts een attest uit 2007 over weet neer te leggen. Hoe dan ook, uit het verslag van het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS blijkt niet dat u de vragen niet zou hebben begrepen en niet in staat zou zijn geweest de redenen van uw vertrek uit Italië terdege te hebben kunnen uiteenzetten. Uit uw verklaringen, noch uit informatie in uw administratief dossier blijkt dat u niet ten volle zou hebben kunnen deelnemen aan de procedure om internationale bescherming.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw verklaringen en uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te

bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaart dat u niet goed werd behandeld door de Eritrese vrouw die u en uw familie opving en haalt een voorbeeld aan waarbij u samen met haar echtgenoot hout moest kappen in de koude. Vanwege een eerdere operatie aan uw oor heeft u pijn aan uw oor bij koude temperaturen (CGVS, p. 5). Gevraagd naar andere problemen behalve dat u hout moest kappen zegt u dat zij onvriendelijk was. Gevraagd dit uit te leggen zegt u dat ze ruzie maakt wanneer ze merkt dat er iets niet klopt of niet gedaan is (CGVS, p. 6). Het spreekt voor zich dat u aan de hand van dergelijke vage verklaringen niet kan aantonen dat uw rechten als begunstigde van internationale bescherming geschonden zouden zijn in Italië. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat u twee jaar gratis inwoonde bij deze vrouw en dat zij uw psychiatrische behandeling regelde en betaalde (CGVS, p. 6 en 9).

U geeft verder aan dat u psychiatrische problemen heeft en hierdoor niet kan terugkeren naar Italië (CGVS, p. 5) en 7). U volgde echter maandelijkse behandeling bij een psychiater sinds uw aankomst in Italië tot aan uw vertrek (CGVS, p. 7 en 10). Gevraagd waarom u dan niet zou kunnen terugkeren naar Italië zegt u dat u geen werk zou kunnen vinden vanwege uw psychiatrische problemen (CGVS, p. 8). Echter had u de laatste vijf maanden van uw verblijf in Italië werk. Bovendien blijkt u slechts zeer beperkte stappen te hebben ondernomen om werk te vinden. Gevraagd of u ooit iets anders heeft ondernomen om werk te zoeken, behalve het aanspreken van iemand in de bar waar u uw laatste werk vond, zegt u dat u werk wilde zoeken naar uw diploma in Eritrea maar dat dit diploma niet aanvaard werd. Gevraagd of u nog iets anders heeft ondernomen om werk te vinden in Italië zegt u dat u daarna stopte met zoeken (CGVS, p. 8). Gevraagd of u overheidsinstanties heeft aangesproken in verband met uw zoektocht naar werk zegt u van niet. Gevraagd waarom niet zegt u dat jullie geen begeleider hadden en dat jullie dachten geen werk te zullen vinden vanwege jullie psychiatrische problemen (CGVS, p. 9). U kan aan de hand van deze verklaringen niet aantonen dat u geen werk zou kunnen vinden in Italië vanwege uw psychiatrische problemen.

U kan voorts niet aantonen dat u louter als gevolg van uw psychiatrische problemen niet in de mogelijkheid zou verkeren om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Zo bent u er immers in geslaagd om met uw gezin op legale wijze in Italië te geraken, een verblijfsstatuut te bekomen, onderdak en werk te vinden en psychiatrische behandeling te verkrijgen.

U stelt verder nog dat vluchtelingen niet welkom zijn in Italië en gediscrimineerd worden (CGVS, p. 5). Ook met deze loutere vage en algemene stelling kan u niet aantonen dat uw rechten als begunstigde van internationale bescherming geschonden zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Eritrese identiteitskaart en huwelijksakte hebben betrekking op uw identiteit en herkomst uit Eritrea die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. Uw identiteitskaart, gezondheidskaart, verblijfskaart en reisdocument van Italië hebben louter betrekking op uw verblijf als begunstigde van internationale bescherming in Italië en houden verder geen verband met de redenen waarom u er niet zou kunnen terugkeren. Het psychiatrisch attest en het geneesmiddel hebben betrekking op uw psychiatrische problemen. Hierover werd reeds opgemerkt dat het opvalt dat de handtekening op zowel uw attest als dat van uw vrouw – die destijds in hetzelfde instituut in Asmara was opgenomen als u – van dezelfde persoon afkomstig is maar dat het handschrift op uw attest volkomen anders is dan het handschrift op het attest van uw vrouw. Hoe dan ook werd vastgesteld dat u voor uw psychiatrische problemen in behandeling was bij een psychiater gedurende uw volledige verblijf in Italië en kan u niet aantonen louter vanwege uw psychiatrische problemen niet in staat te zijn om uw rechten als begunstigde om internationale bescherming te doen gelden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.
(...)"*

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Asmara. U vertrok met uw echtgenoot B.H.T. (CGVS xx/xxxxx, OV xxxxxxxx) en uw minderjarige dochter H.B.H. uit Eritrea vanwege de legerdienst van uw echtgenoot. U kwam in 2019 in Italië aan en kreeg enkele maanden later een beschermingsstatus. Jullie woonden in Italië in bij een Eritrese vrouw en haar echtgenoot. Uw dochter mocht van deze vrouw niet spelen of televisie kijken in het huis. Uw echtgenoot moest een keer hout gaan halen in de koude. U heeft psychologische problemen en vreest geen werk te kunnen vinden dat aansluit bij jullie noden.

U vertrok na een verblijf van twee jaar uit Italië. Op 15 juli 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een Eritrese identiteitskaart en geboorteakte, een Eritrese geboorteakte van uw dochter, een Italiaanse verblijfsvergunning, identiteitskaart, gezondheidskaart en reisdocument, een Eritrees psychiatrisch attest en een Italiaanse kaart van het openbaar vervoer op naam van uw dochter neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U stelt dat u lijdt aan mentale problemen (CGVS, p. 3). U legt in dit verband een attest neer van een psychiatrisch ziekenhuis in Asmara, Eritrea, uit 2006. Het valt op aan dit attest dat dit ondertekend werd door dezelfde persoon als degene die het attest van uw man heeft ondertekend maar dat het handschrift op beide attesten volkomen verschilt. Het is tevens opmerkelijk dat u behandeling kreeg in Eritrea, Italië en België maar hier slechts een attest uit 2006 over weet neer te leggen (vragenlijst CGVS, vraag 5, CGVS, p. 6). Hoe dan ook, uit het verslag van het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS blijkt niet dat u de vragen niet zou hebben begrepen en niet in staat zou zijn geweest de redenen van uw vertrek uit Italië terdege te hebben kunnen uiteenzetten. Uit uw verklaringen, noch uit informatie in uw administratief dossier blijkt dat u niet ten volle zou hebben kunnen deelnemen aan de procedure om internationale bescherming.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw verklaringen en uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C

163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Gevraagd uw problemen in Italië uit te leggen zegt u dat uw man en dochter niet goed behandeld werden door de Eritrese vrouw bij jullie woonden. Gevraagd die problemen uitgebreid en van in het begin uit te leggen geeft u het voorbeeld dat uw man in de koude hout moest gaan halen. U zegt verder dat uw dochter

niet mocht spelen in het huis en geen televisie mocht kijken (CGVS, p. 3). Aan de hand van dergelijke verklaringen kan u geenszins aantonen dat uw rechten als begunstigde van internationale bescherming geschonden zouden zijn in Italië.

Gevraagd verder te vertellen over jullie problemen in Italië voegt u nog toe dat u stress krijgt van uw mentale problemen (CGVS, p. 3). Er dient echter opgemerkt te worden dat u behandeling kreeg in Italië van kort na uw aankomst tot aan uw vertrek (CGVS, p. 6). Wat betreft uw stelling dat u geen werk kon vinden vanwege uw psychologische problemen (CGVS, p. 3) dient opgemerkt dat u louter aan de vrouw die jullie opving vrouw om werk voor u te zoeken en dat zij u zou hebben gezegd dat er geen werk voor u zou zijn vanwege uw mentale problemen (CGVS, p. 3 en 4). Gevraagd of u nog op een andere manier heeft geprobeerd werk te zoeken zegt u van niet. U dacht immers dat u geen werk zou kunnen vinden (CGVS, p. 4). Aan de hand van deze verklaringen kan u niet aantonen dat u geen werk zou kunnen vinden in Italië louter vanwege uw psychische problemen.

U kan voorts niet aantonen dat u louter als gevolg van uw psychiatrische problemen niet in de mogelijkheid zou verkeren om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Zo zijn jullie er immers in geslaagd om samen op legale wijze in Italië te geraken, een verblijfsstatuut te bekomen, onderdak en werk te vinden en psychiatrische behandeling te verkrijgen.

U verklaart voorts nog dat de mensen niet vriendelijk zijn tegen vreemdelingen (CGVS, p. 3). Ook met deze loutere algemene stelling kan u niet aannemelijk maken dat uw rechten als begunstigde van internationale bescherming geschonden zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Eritrese identiteitskaart en geboorteakte en de geboorteakte van uw dochter hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst uit Eritrea die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. Uw identiteitskaart, gezondheidskaart, verblijfskaart en reisdocument van Italië en deze van uw dochter, en de transportkaart van uw dochter, hebben louter betrekking op jullie verblijf als begunstigde van internationale bescherming in Italië en houden verder geen verband met de redenen waarom u er niet zou kunnen terugkeren. Het psychiatrisch attest heeft betrekking op uw psychiatrische problemen. Hierover werd reeds opgemerkt dat het opvalt dat de handtekening op zowel uw attest als dat van uw man – die destijds in hetzelfde instituut in Asmara was opgenomen als u – van dezelfde persoon afkomstig is maar dat het handschrift op uw attest volkomen anders is dan het handschrift op het attest van uw vrouw. Hoe dan ook werd vastgesteld dat u voor uw psychiatrische problemen in behandeling was bij een psychiater gedurende uw volledige verblijf in Italië en kan u niet aantonen louter vanwege uw psychiatrische problemen niet in staat te zijn om uw rechten als begunstigde om internationale bescherming te doen gelden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekers beroepen zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” en van het “algemeen beginsel van behoorlijk”.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, behoudens de in het middel geciteerde informatie, geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekers preciseren niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoekers geven verder niet de minste toelichting over de wijze waarop zij het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” en het “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, voor zover al duidelijk is wat precies wordt bedoeld, geschonden achten. Het middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van internationale bescherming voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen niet aan de orde.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit het administratief dossier (map DVZ, *Eurodac hit* en schrijven Italiaans ministerie van binnenlandse zaken d.d. 6 september 2021) blijkt dat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in Italië en dat zij en hun minderjarig kind in bezit werden gesteld van een verblijfskaart, geldig tot 21 november 2024. De vaststelling dat verzoekers in Italië internationale bescherming werd verleend en dat zij over een geldige verblijfstitel beschikken, wordt door hen niet betwist. Er zijn verder geen indicaties dat verzoekers thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Italië zouden genieten. Dit wordt evenmin door verzoekers betwist.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(status) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekers, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stellen, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kunnen rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië - en alle andere lidstaten - het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest *Ibrahim e.a.*, punt 101).

Uit de verklaringen van verzoekers en uit het betoog in het verzoekschrift blijkt dat verzoekers vrezen in geval van terugkeer naar Italië in een situatie terecht te komen waarin zij niet meer zullen kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften. Verzoekers focussen hierbij op gezondheidszorg, tewerkstelling en huisvesting. Zij doelen daarmee op een situatie, zoals bedoeld in het arrest *Ibrahim*, van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In zoverre verzoekers in dit kader verwijzen naar informatie over de algemene situatie voor migranten en vluchtelingen in Italië, dient te worden vastgesteld dat uit de door verzoekers summier geciteerde landeninformatie geenszins kan worden afgeleid dat de algemene situatie in Italië zou worden gekenmerkt door dermate structurele, fundamentele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers dienen zulks aldus

in concreto en aan de hand van hun individuele situatie en persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

Verzoekers gaan eraan voorbij dat ondanks de moeilijkheden die zij zouden ondervinden of zouden hebben ondervonden in Italië, zij gedurende de ganse tijd van hun verblijf in Italië huisvesting hadden, medisch opgevolgd werden en dat verzoeker erin geslaagd was om er reeds te werken. Dat dit niet opnieuw mogelijk zou zijn, wordt door verzoekers op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt en blijkt evenmin uit de algemene informatie, zoals geciteerd in hun verzoekschrift. De landeninformatie waaruit geciteerd in het verzoekschrift laat immers niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder verzoekers' moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de rapporten, waaruit geciteerd in het verzoekschrift, geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Voorts is het mogelijk dat de persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van hun verzoek, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers in Italië opgevangen werden door een Eritrese vrouw en haar Italiaanse man, ook nadat hen de vluchtelingenstatus werd toegekend. Zij woonden twee jaar gratis in bij deze vrouw, die de psychiatrische behandeling van verzoeker ook regelde en betaalde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5, 6 en 9). Dat verzoekers en hun dochter niet goed en onvriendelijk behandeld zouden zijn door deze vrouw, wordt, los van één voorbeeld, niet *in concreto* aannemelijk gemaakt en met hun dermate vage verklaringen tonen zij alleszins niet aan dat hun rechten als begunstigden van internationale bescherming in Italië zouden zijn geschonden.

Bovendien verklaarde verzoeker dat hij sinds de aankomst in Italië tot aan zijn vertrek maandelijks in behandeling was bij een psychiater en medicatie krijgt (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7 en 10). Ook verzoekster kreeg in Italië van kort na aankomst tot aan het vertrek behandeling en medicatie voor haar mentale problemen (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3 en 6).

Uit hun verklaringen blijkt aldus ontegensprekelijk dat verzoekers wel degelijk toegang hadden tot de Italiaanse gezondheidszorg. Zij maken niet aannemelijk dat hen in Italië noodzakelijke medische zorgen werden ontczegd of dat dit bij terugkeer het geval zou zijn. In hun verzoekschrift komen verzoekers niet verder dan te stellen dat verzoeker hoe langer hoe meer lijdt aan schizofrenie, waarmee zij evenwel geen argumenten bijbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van hun verzoek en waarmee zij allermist aantonen dat zij geen verdere medische zorgen hebben gekregen, dan wel zouden krijgen van de Italiaanse autoriteiten bij terugkeer. Dat verzoekers verdere medische opvolging dienen toegediend te krijgen, wordt niet betwist. De Raad herhaalt dat verzoekers echter niet aannemelijk maken dat zij in Italië geen toegang hadden, dan wel zullen hebben tot de medische gezondheidszorg.

Zoals reeds *supra* uiteengezet, onder de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, komt het aan verzoekers toe om aan te tonen dat zij terecht komen in een toestand van verregaande materiële

deprivatie en dit buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om. Van verzoekers, die internationale bescherming genieten in Italië, mag dan ook worden verwacht dat zij zelf de nodige initiatieven nemen om hun rechten te doen gelden of in staat zijn om op basis van concrete ervaringen, waarmee zij zouden zijn geconfronteerd, aan te tonen dat zij hun rechten ter zake niet zouden kunnen doen gelden.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers op geen enkele wijze aannemelijk hebben gemaakt dat zij alle mogelijke middelen zouden hebben uitgeput om hun rechten als begunstigten van internationale bescherming te doen laten gelden. De Raad ontwaart uit verzoekers' verklaringen immers geen concrete ervaringen op basis waarvan vastgesteld kan worden dat verzoekers buiten hun wil om verhinderd zouden zijn geweest om hun rechten te doen laten gelden of op basis waarvan vastgesteld kan worden dat verzoekers de nodige initiatieven daartoe zouden hebben genomen. De Raad kan op geen enkele wijze afleiden dat verzoekers enige poging zouden hebben ondernomen om in Italië bij officiële instanties of ngo's te informeren naar huisvesting, werk of enige andere ondersteuning, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers in Italië als personen die er internationale bescherming genieten basisvoorzieningen zoals inkomen, werk of huisvesting zouden zijn ontzegd.

Verzoekers kunnen in dit verband geenszins volstaan met het op algemene wijze voorhouden dat het zeer waarschijnlijk is dat zij geen duurzame en stabiele job in Italië zullen vinden. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij, als ober in een bar, aan het werk was de laatste vijf maanden voor het vertrek uit Italië (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4). Dat hij, omwille van zijn psychiatrische problemen, geen werk kon vinden, wordt hiermee dan ook ontkracht. Bovendien hebben beide verzoekers slechts zeer beperkte stappen, tot geen in het geval van verzoekster, ondernomen om werk te vinden. Dat verzoekers in Eritrea behaalde diploma in Italië als verpleegkundige niet zou worden aanvaard, verklaart nog niet waarom verzoeker zo weinig moeite ondernam om werk te vinden (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8-9). Verzoekster deed zelfs geen enkele moeite om werk te vinden (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3-4). Verzoekers tonen allerm minst aan dat zij omwille van hun psychische problemen geen werk zouden kunnen vinden in Italië. De verklaringen over discriminatie bij het vinden naar werk en over de onmogelijkheid om in Italië een duurzame en stabiele job te kunnen vinden zijn dan ook ongefundeerd en alleszins voorbarig. Redelijkerwijze kan, zo weze herhaald, van een verzoeker om internationale bescherming die in Italië reeds internationale bescherming geniet worden verwacht dat hij zich terdege inspant om de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten uit te oefenen.

Kortom, dat er sprake zou zijn van zeer verregaande materiële deprivatie klemmt des te meer met de vaststellingen, zoals ook reeds *supra* aangehaald, dat verzoekers twee jaar onafgebroken onderdak vonden in Italië, dat zij er beiden van aan hun aankomst tot aan hun vertrek medische opvolging hebben gekregen en dat verzoeker in Italië de laatste vijf maanden voor hun vertrek heeft kunnen werken.

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hunnen hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen.

Door louter aan te halen dat vluchtelingen niet welkom zijn in Italië en er gediscrimineerd worden, tonen zij tot slot niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Italië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Waar de Raad kan aannemen dat de verzoekers met onverdraagzaamheid en uitingen van discriminatie werden geconfronteerd tijdens hun verblijf in Italië, stelt de Raad evenwel vast dat, hoe verwerpelijk ook, uit hun verklaringen niet blijkt dat zij hierdoor werden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het arrest *Ibrahim* e.a. Verder tonen verzoekers niet aan dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Italiaanse autoriteiten tegen uitingen van discriminatie aan hun persoon door een klacht in te dienen bij de autoriteiten.

Zij beweren weliswaar op algemene wijze, doch maken niet *in concreto* aannemelijk, dat hun meest elementaire rechten aangetast zullen worden ingeval van terugkeer naar Italië, noch dat zij Italië hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het

Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming, die hen in Italië werd verleend, kunnen stellen.

Verzoekers tonen allerminst concreet aan dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend, in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoekers zich nog dienstig kunnen beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien aan verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië, die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status.

De beoordeling of verzoekers een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade in hun land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekers toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoekers zijn op dit punt echter in gebreke gebleven.

2.3.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun betoog dat de commissaris-generaal, door te besluiten dat hun in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

2.3.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen, voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS